

Indvendinger, der ere fremsatte dels i Salen, dels i Udvalget og i Flertallets Betænkning, finder det endnu at maatte fremsætte nogle Bemærkninger om en Opfattelse, der vistnok mere end alle andre fremsatte Betænkninger vil være afgørende for Tingets Stilling til den her omhandlede Statsgaranti, Opfattelsen af, hvorledes en saadan Statsgaranti vil indvirke paa vor Statskredit. Der er fra flere Sider fremsat endog meget bestemte Paastande om, at selv om den her omhandlede Statsgaranti aldrig blev effektiv, vilde den dog svække, maaste endog ødelægge vor Statskredit, idet man altid vilde betragte vor Statsgæld som forøget med lige saa mange Millioner, som Paalydendet af de statsgaranterede Kreditforeningsobligationer, der maatte være udstedte. Mindretallet drister sig ikke til bestemt at modsige den sidste Del af Paastanden, det er muligt, at man i Udlandet kunde stille en Garantiforpligtelse lige med en virkelig stiftet Gæld, uagtet det dog ikke vidner herom, naar vore Statsobligationers Kurs ikke i mindste Maade berøres af, at Staten i sin Tid overtog en Rente-garanti for et ubegrænset Antal af Millioner i Kreditforeningsobligationer af en vis Art, medens Statsgarantien i det foreliggende Tilfælde begrænses til et bestemt Beløb (150 Mill.). Enhver synes der at være god Mening i, at regne en Forpligtelse, som ikke er traadt og rimeligvis aldrig vil træde i Kraft, lige med en effektiv Gæld, al den Stund der dog altid er den meget væsentlige Forskel mellem Forpligtelsen og Gælden, at den sidste kræver Forrentning og Afdrag, den første ingen af Delene. Men — hvis man nu alligevel vil sætte Garantiforpligtelsen lige med en virkelig Gæld, saa vilde Forøgelsen af vor Statsgæld dog ikke beløbe sig til mere end til den her foreslaaede Garantisum af 150 Mill., og hvorledes kunde man tænke sig, at en saadan Forøgelse af vor i Forvejen forholdsvis minimale Statsgæld skulde kunne virke svækkende endfælgelig ødelæggende

paa vor Statskredit? Mogle saa Tal (tagne af Prof. Falbe-Hansens i 1894 udkomne „Finansvidenskab“) ville give det bedste Svar: Af samtlige Statsudgifter bruger Danmark til Forrentning af og Afdrag paa sin Statsgæld 6,43 pCt., medens Preussen bruger 10,90 pCt., England 17,99, Østerrig 18,31, Rusland 21,37, Frankrig 23,34 og Italien endog 31,09 pCt. Tager man Forholdet pr. Hoved i Stedet for procentvis, hviler der af den nævnte Udgift i Danmark 3 Kr. 82 Øre, i Preussen 8 Kr. 97 Øre, i England 13 Kr. 23 Øre og i Frankrig 19 Kr. 65 Øre paa hvert Individ af Befolkningen, eller med andre Ord: i Preussen over dobbelt, i England over tredobbelt og i Frankrig over femdobbelst saa meget som i Danmark.

Det vil heraf fremgaa, at selv om den her omhandlede Statsgaranti for 150 Mill. blev effektiv, og i den Grad effektiv, at hver garanteret Øre maatte udredes, vilde Udgiften til vor saaledes forøgede Statsgæld dog falde paa hvert dansk Individ med et betydeligt mindre Beløb end paa et prøjsk, kun med det halve af det, der falder paa et engelsk, og endog blive 3 Gange mindre end det, hvert fransk Individ nu maa bære. Da nu ingen af de tre sidstnævnte Staters Kredit kan kaldes svækket, endfælgelig ødelagt, stønner Mindretallet ikke, at vor Statskredit skulde kunne blive det ved Overtagelsen af en Garanti, der i det alleruheldigste Tilfælde vilde lade vore Gældsforpligtelser blive minimale i Forhold til de anførte kreditstærke Staters. Men hertil kommer, at Forudsætningen for Indtrædelsen af dette „aller uheldigste Tilfælde“ maa være den temmelig utænkelige: 1) at vore Grundejendommers Værdi bliver lig Null, 2) at Laantagernes solidariske Ansvar blev betydningsløst, fordi den almindelige Velstand sank ned til et lignende Niveau, og 3) at Statens Tilsyn med Opsamlingen og Anbringelsen af det i § 2 omhandlede Reservecapital ikke blev gennemført. Under alle andre Forudsætninger vil Garantien umulig kunne blive effektiv i sin fulde Ud-